

# **OROSZLÁNHŰSÉG**

**KÖLTŐI ELBESZÉLÉS**

**IRTA  
JÓKAI MÓR**

**BUDAPEST  
KIADJA RÉVAI TESTVÉREK KÖNYVKERESKEDÉSE**

---

A mű elektronikus változatára a Nevezd meg! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi (CC BY-SA 4.0) Creative Commons licenc feltételei érvényesek. További információk: <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/deed.hu>

---

Elektronikus változat:  
Budapest: Magyar Elektronikus Könyvtárért Egyesület, 2019  
Készítette az Országos Széchényi Könyvtár E-könyvtári Szolgáltatások Osztálya  
ISBN 978-963-417-426-4 (online)  
MEK-18982

## I.

Vitéz *Róbert* lovag a szent földre indul,  
El messze a vörös tenger partjain túl:  
Harcolni törökkel, pogány szaraczénnal:  
Mellén a kereszttel, öklében aczéllal.

Mit vétett a török, szaraczen, Róbertnek?  
Azt, hogy a szent földre telepedni mertek:  
Elfoglalták *Krisztus* urunk drága sírját,  
De még a Szent *kereszt* fáját is ők birják.

Van Róbertnek otthon pompás úri vára,  
Telt pinczéje, mindig gazdag éleltára,  
A mezein nyája, erdeiben vadja:  
- Azokat ő mostan de mind itten hagyja.

Nem viszi magával hű kopóját, solymát,  
Jó Istenre bízva jobbágyai sorsát,  
Sirhat már miatta jó öreg dajkája;  
- De a feleségét, azt nagyon sajnálja.

Minden vészszel, bajjal szembenézni bátor:  
Nem fél a pogányok öldöklő vasától:  
Nem rémíti kopár pusztaság, vadontáj;  
- De a hű nő *búcsú-csókj*a, az nagyon fáj!

„Mi sorsra hagylak itt, te drágám, te szentem!  
Ha szép szemeidtől olyan messze mentem!  
Hogy élünk, ha élünk, így kettészakadva:  
Fél-fél szívet egyik a másiknál hagyva?”

„,,Nem maradok én el soha, sehol, tőled!  
Veled járom végig be a messze földet: -  
Mindig rámtalálsz ott, valami alakban, -  
S majd megtudod akkor, hogy abban én laktam!””

„,,Hogyha néma állat körül-körül repked,  
Nyomodba jár távol; - vissza ne rettentsed;  
Gondolj reá: hátha én kísérlek ottan?  
Én édes szerelmem, örök imádottam!””

## II.

Tengeren át Róbert sok viszontagsággal  
Megjött a szent földre, szélverte gályákkal  
Örült, a mikor a hajót elhagyhatta,  
S szilaj hullám helyett ló tánczolt alatta.

Nagy örömeben, hogy újra a földön jár,  
Neki is rugtatott a pusztának mingyár;  
Bekalandolt szerte erdőt, ungot, berket:  
Mint a féle vadász, a ki vadat kerget.

Egyszer csak egy szoros, rejtett sziklazúgban,  
A mint egy tövises nagy bozótra bukkan,  
Olyan ordítást hall egy sötét barlangból,  
Hogy még a szikla is jajgat a visszhangtól.

Egy óriás kigyó: olyan, mintha szálfá  
Kanyarogna szörnyen, elevenné válva,  
Küzd ott egy hatalmas nőstény oroszlánnal:  
Dühös lélekzetük fújtat, csak úgy lángol!

Derék két ellenség, király mind a kettő!  
Ereje, haragja egyforma rettentő:  
Összezsattogtatják szörnyü fogaikat;  
Jó, hogy egymást ölik, s nem egy harmadikat!

Kigyó az oroszlánt aczél gyűrűivel  
Fojtogatja, ez meg tépi körmeivel:  
Földön hemperegnek, egymás vérit ontva;  
Erős oroszlánnak ropog minden csontja.

Az óriás kigyó lesz most mindjárt győztes;  
Nagyobb hatalommal bír ez az erős test. -  
Az oroszlán ordít halál fájdalomban,  
Mintha híva szólna: „ember, segíts rajtam!”

Róbert az *elbukott* királyt fogta pártul:  
Kirántotta kardját, leugrott lovárul,  
S a kigyóra olyat vágott a kardjával,  
Hogy az jobbra-balra pattant ketté válva.

Egyik fele elnyúlt, tátogó fejével,  
Nagy mérges fogait vicsorgatva szélylyel,  
A farka meg tánczolt, karikákat hányva,  
S belekapaszkodott még az oroszlányba.

Arra nem is gondolt a vitéz keresztes,  
Hogy most majd ő reá támadhat a vesztes. -  
Az emberek közt is megesik az itt-ott:  
Jóltevőjét marja meg a szabadított.

De hát az oroszlán tán jobb, mint az ember,  
Szívében a vad vér tán melegebben ver?  
A megszabadított rettentő vadállat  
Odacsúszott hozzá s lábánál megállott.

A fejét lehajtá szépen hízelegve,  
A lovag kezéhez nyaldosott a nyelve,  
És oly bús nyöszörgést hallatott a szája,  
Mintha csak beszélni akarna hozzája.

Lábát felemeli, mintha kezet adna,  
Parolára nyújtva, hűséget fogadva,  
Róbert megsímitja azt a nyújtott lábat,  
S látja, hogy a hős vad szeme könybe lábbad:

Mintha emberlélek nézne ki belőle. -  
- Hangját próbálgatja lágyan könyörgőre,  
Majd mély dörmögéssel hosszúkat sóhajtva,  
Fejét egészen a föld poráig hajtja.

S hogy Róbert a lábát rátette fejére  
Szeliden, - nyelvével ott nyalta, hol érte.  
Majd, mint a kis macska hátán hempergőzött;  
Róbert a játékán bámulni nem győzött. -

A nagy bámulat közt el is felejtette,  
Hogy hát a lovával mi történt mögötte?  
Azt bíz elmulasztá a sövényhez kötni,  
Mikor kedve támadt nyergéből leszökni. -

A paripának meg ne vegyük rossz néven  
Ha azt tartá: „Futni hasznos, noha szégyen.”  
S a míg lovagja a kigyót ketté vágná,  
Megfordult, elszaladt, gazdátlan, világgá. -

„Jó tettért az ember ime rosszat arat!”  
Mondá Róbert, látva, hogy im gyalog maradt:  
Kiabál utána, látja, merre nyargalt; -  
A ló annál jobban vágat, rá se hallgat. -

Ekkor az oroszlán feláll egy nagy szirtre,  
Fejét felemelve, lábait feszítve,  
S valami vonító ordítást ereszt meg,  
A mitől még az a szikla is megreszket.

Ez üvöltő hangra minden odú, bozót,  
Elevenné válik, fejet emel, mozog:  
Süldő oroszlánok, tarka párduczkölykek  
Innen is, onnan is gyorsan előszöknek.

Sirvájó hiéna, aranyfarkas, sakál,  
Mind a magában elszáguldó lónak áll  
Visszaterelik a sziklaszakadékig:  
A hogy az oroszlán parancsolta nekik.

Ott megfogta Róbert visszakerült ménjét,  
S dicsérte magában oroszlán erényét.  
Megigazítja a terhelőt a nyergén,  
S megveregeté a lova nyakát gyengén.

„De most már azt mondd meg, édes oroszlánom,  
Hogy’ rontok keresztül e fenevad-nyájon?  
Nyakamra csődítéd egész nemzetséged,  
A kik nem értenek engem: csupán téged.”

„Ne félj semmit”, morgá az oroszlán halkan:  
Aztán egyet ordít, a többi elhallgat:  
Sunnyogva kotródnak a lovag útjából,  
Csak a fogaikat vicsorgatják távol.

Ő maga ott lépdél a lovag oldalán,  
Azt hinné az ember, hogy csatlósa talán.  
Vezeti, kíséri, pusztán, bozóton át,  
Mintha ő ismerné annak legjobb útját.

Óriás nagy vadak, szörnyű elefántok,  
Szarvorrú, ki otthon nagyon bakafántos:  
Róbert lovagot mind bántatlan bocsátják,  
A mint az oroszlánt mellette meglátják.

Békében eléri már a tábor szélét:  
Szemközt jön a népe, keresni vezérét,  
A kiről azt hiszi, hogy már odaveszett: -  
Bizony kevés hija volt, hogy így nem esett.

„Most már visszatérhetsz, kedves oroszlánom;  
Hogy tovább is kísérj, azt már nem kívánom: -  
Uraddal, fiaddal, élj soká s légy boldog;  
S emlékezzél meg rám, hogy ha jól lesz dolgod.”

De biz az oroszlán nem maradt el tőle.  
A lovag oldalán ballagott előre,  
És mikor a vitéz lováról leszálla,  
Odasímult hozzá és ott maradt nála.

### III.

Nagy kiáltozás lett erre a táborban:  
Nem akarták hinni: azt kérdezték, hol van?  
Az a vitéz, aki oroszlánt hoz kézen?  
Boszorkányság van itt! Ez ördögség lészen.

De majd megnyugtató az ősz *patriárka*  
A népet, fenhangon ily szókat kiáltva:  
„*Isten csodája ez, és nem ördög munka.*  
*Példája ott van az ó-testamentumba.*”

*Dániel próféta* oroszlán vermében  
Igy szelidíté meg a vadakat épen:  
Látunk más oroszlánt *Márkkal* az oltáron.  
Róbert is hoz egyet: most kivan a három!

Ebben megnyugodott a keresztes tábor:  
Helyre állt a hitük a főpap szavától;  
Látták, nem bánt senkit: nagyon szelid állat;  
Ijedség helyébe támadt a csodálat. -

De hogy kipróbálják jobban az erkölcsét:  
Vedret hoztak, hogy azt tejjel teletöltsék;  
Azt biz az oroszlán kiitta fenéig:  
Igy bizonyítá be tiszta lelkét nekik. -

A miatt se legyen senkinek aggása,  
Miből telik ki ily nagy állat tartása?  
(Mivel hús dolgában ott szűken valának;  
Pedig nagy koncz kell az ilyen nagy *kutyának*.)

A hogy látunk *uszkárt* mészárszékre járni,  
Szájában kosárral; - legyen abban bármi,  
Nem bántja, hazamegy gazdájához véle:  
Jól tudja, neki is majd csak jut belőle.

Éjjel a pusztára kiment s reggelenként  
Hozta a szájában a *gazella-kecskét*,  
Gazdája, szolgástul, abból jól lakhattak,  
Ő maga beérte azzal, a mit hagytak.

Éjjel úgy vigyázott, mint a legjobb strázsa:  
Róbert sátra előtt hallott mormogása.  
Közelgő ellenség dobaját neszelte,  
Ha veszély volt, gyorsan mindenkit fölkelte.

Végre úgy megszokták ottan a táborban,  
Hogyha nem láthatták, azt kérdezték, hol van?  
A pajkos apródok vele kötekedtek:  
Ő csak a farkával ütött rájuk egyet.

#### IV.

Egyszer a keresztes tábor nekilódult,  
A mikor az idő éppen legforróbb volt,  
A pusztán keresztül *Jeruzsalem* felé:  
A hogy a vezérek tanácsa rendelé. -

Az ám csak a *puszta*, ottan a *szent földön*!  
Árnyékot egy bokor sem ad ottan kölcsön:  
Felhő soha sem jár a kietlen égen;  
Felül a nap, alul meg a homok éget. -

Napokig utaztak e nagy sivatagban:  
Ég, föld látszott lenni velük nagy haragban;  
A vizük elfogyott, forrást meg nem leltek;  
Szomjan elhullottak, - sokan fel se' keltek. -

Mikor már a végső inség környékezte  
A keresztyén tábort, az utolsó este,  
Oroszlán felmondta a nagy rokonszenvet:  
S úgy elfutott tőlük, még csak búcsút sem vett.

„No szép kis oroszlán, ki a bajban itthágy  
Mikor megszomjazik, elhordja az irhát!”  
Gunyolták Róbertet a többi lovagok;  
„Visszatér az megint, mondá, csak várjatok.”

Hát még alig pirkadt az égen a hajnal,  
Száguld az oroszlán vissza nagy robajjal  
Mutatja, mit hozott? Hát *sáros* lábakat:  
Azokkal jelezte: hogy *forrásra* akadt.

Mindjárt nagy öröme kelt az egész tábor:  
*Viztől* még nem támadt soha ilyen *mámor*!  
A hogy forrást nyitott *Mózes* és *Szent László*:  
Az oroszlán lett most ilyen nagy varázsló.

Szép hives patakhoz vezeté a serget.  
Zöld volt ott a mező, hol a patak csergett:  
Onnan a *Jordánig* már csak egy jó hajtás,  
A hová elérni volt közös óhajtás.

Tele az a szent táj nagy emlékezettel,  
Alább a nagy tóval, a *Genezárettel*,  
A mely *Idvezítőnk* csodáitól híres:  
Még ma is megható szent erővel bír ez.

Hajh, de ez a dicső, istenáldott róna,  
De sok vitéznek lett örök takarója.  
Kik a Krisztus sírját látni eljövének;  
De mind csak a maga sírját tekinté meg.

Ott a dicsőséges *Tábor-hegy* tövében  
Szaraczen szultánnal találkoztak szemben. -  
Az is összegyűjté válogatott hadát:  
A hegytetőről a végét sem láthaták.

Hajnalhasadtától naplementig tartott: -  
Háromszor is újra kezdték a harcot;  
Új meg új sereget állítottak szemközt:  
Feledték a sebet a nagy küzdelem közt. -

Törökök szultánja, hatalmas *Szaladin*  
Kit ural az arab, török, mór, szaraczen:  
Este felé maga pihent lovas haddal,  
A keresztes tábor közepének nyargal.

Az eleven aczél fal se állhat ellent!  
Kifáradt ló, ember, a nagy küzdelemben:  
Bomlik a rend; oszlik a tábor két részre:  
Három ellenség jut egy keresztvitézre.

Szétszórva magukra harcolnak a bátrak:  
Nem győzni, a dicső meghalásért már csak!  
Némelyik körül már holtakbul van rakva  
Sáncz, kiket levágott rettentő haragja.



Róbert alól is kidült már paripája:  
Annyi lándzsa és nyíl fúrt az oldalába;  
Paizsa szétrepedt, azt már földre dobta,  
Pánczélja, sisakja tört már darabokra.

Csak a kardja védi, azt fogja két kézre:  
Maga is már nehéz sebekkel tetézve;  
Mégis ki a kardja közelébe botol  
Annak a számára nyitva van a pokol.

De hát a pokol küld ellene egy sátánt!  
Itt jön vágtatva egy fekete ló hátán;  
Arcza is fekete: egy *szerecsen emir*;  
Fut előtte minden, vele senki se' bir.

Buzogányos dárdát hajigál öklével:  
Keresztül töri az a pánczelt hegyével,  
S mikor visszarántja lánczczal a kelevézt,  
Kiszakítja vele ellensége szívét:

„Hej szép feleségem; sohajt Róbert lovag  
Nem nevezlek többé lelkem angyalomnak!”  
Érzi, hogy vére foly, ereje hanyatlik,  
A karja oly nehéz, a lába elbotlik.

Im egyszerre szörnyű ordítás zendül meg:  
Néger *azopardok*\* jobbra-balra dülnek:  
Holttestek halmán át egy oroszlán rohan  
Oda, hol a harcznak a legforrója van.

Róbert ráismer a hű oroszlánjára,  
Ki a nagy harcz alatt tőle távol jár;  
De mikor meglátta a halálveszélyét,  
Visszatért, otthagyt a barlangja mélyét.

Egy szökés; s ott terem az emirnek hátán:  
Hiába *óriás* az, hiába *sátán*!  
Vas fogaival a nyakát átharapja:  
Csinálja emberré, ha Luczifer apja!

No még azután egynehány azopardot  
Helybehagy, pofonnal itten kettőt-hármat:  
Amott harapással agyonfojt néhányat;  
Az egész csoportot szerteszélylyel hánnya.

Aztán odaszökik kedves vitézéhez:  
Az már földre esett, minden sebe vérez;  
Karjánál megkapva, fölveti hátára,  
És elnyargal vele messze a pusztára.

Ez a csoda látvány mindenkit megijeszt:  
Még az ellenség is bámulva nézi ezt.  
Senki sem gondol rá, hogy üzőbe vegyék;  
Csak Isten csodája lehet ez, nem egyéb!

---

\* Mezeitelen fekete harcosok a török táborban.

## V.

A *Tábor-hegy* alatt volt egy rejtett barlang:  
Körüle sivatag, tövistermő parlag;  
Embernek, állatnak hozzájárulhatlan:  
Nyílása lefelé mélyed, mint egy katlan.

Vizzel tölt medencze az üreg fenekén,  
Mibe a tetőről hull a nedv cseppenként:  
Oly hideg, mint a jég, s mint kristály, oly tiszta;  
Ettől a félholt is életre tér vissza. -

Itt ébredt életre a hős Róbert lovag:  
Sötét volt körülte, olyan volt, mint a vak:  
Tagjai zsibbadtak; nem birta emelni;  
Tengernyi időnek kellett már eltelni!

Azt sem tudta, hol van? hogyan került ide?  
Semmi sem tartá fenn, egyedül a hite.  
Hogy Isten, a kiért magát föláldozta,  
Pokol sötétjéből még világra hozza.

A sötétben maga körül keresgéle:  
Megtalálta kardját, az ottan volt véle;  
Azt a kardot még félholtan sem ejté le  
Öklébe szorítva az is eljött véle.

Hajh, kard volt ez eddig; de most már nem fegyver!  
Emelné, ha tudná, a keze remegve;  
Csak a markolatját emeli ajkához,  
Az a *kereszt* talán még szabadulást hoz.

„Angyalkám, szentecském, ott a messze földön!  
Ha tudnád, hogy én most mi kínban vergődöm?  
Imádkoznál értem Isten oltáránál:  
Ámen-mondásoddal nekem jót kívánnál.

Itt fekszem egyedül, sűrű sötétségben:  
Nem láthatják kinom, kik laknak az égben.  
Csaták halálából a ki megmaradtam;  
Fekszem a föld alatt magamra hagyottan.”

„„Nem vagy itt magadban!”” felel rá egy szózat:  
De olyan, a mitől háta is borsózhat!  
Oroszlán-morgás az: Két szem, mint két csillag,  
Kisértetes fénynyel a sötétben csillog.

Majd érzi a forró lehelletet arczán,  
A mint feje fölé hajol le az arszlán;  
Kinek örvendező nyihogása támad:  
A mivel örömét mondja ki az állat.

„Te vagy oroszlánom? szól Róbert suttogva.  
Mintha beszélne csendes titokba:  
Mintha két szerelmes suttogna egymással; -  
Felel puszták vadja szelid mormogással:

„Én vagyok, én védlek, én őrzöm az élted:  
Jó helyen vagy itten: álmodat ne féltsed!  
Én hoztam tátongó sebed hegedésre:  
Nincs szükséged másra, csupán üdülésre.””

Róbert az oroszlán nyakát átölelte:  
Igy könnyebben esett a földről fölkelte;  
Kivítette magát a szép verőfényre: -  
Ah milyen boldogság nézhetni az égre!

A föld is szép annak, ki a sírból most kel:  
Erdő, mező tele gyönyörűségekkel:  
A fákon aranyló gyümölcs, a bokorban  
Karcsu antilope delel egy csoportban.

Az oroszlán egyet gondol s eliramlik:  
A csalitban futó vadak zaja hallik;  
Nem soká tart néki! Könnyű a vadászat,  
A hol maga előtt talál vadat, százat.

Kiszemeli a leggyöngébb kecskegidót.  
(A betegnek kell ám hozni valami jót!)  
Viszi kedveskedve drága betegének:  
Ez fog erőt adni új egészségének.

Róbert lovag erre szomorún mosolygott:  
Nem bir ő bevenni még most ilyen dolgot;  
Szétnéz az oroszlán erdő bokor felett:  
Mit hozzon hát néki? Megvan a felelet!

A szikláról alá egy *fügef*a hajla:  
Érett gyümölcsökkel tele minden galylya.  
Biz az ott lehetett, egész csoportostul,  
Az oroszlán miatt, az bele nem kóstol!

Most fölrohant érte, kitépte tövestül;  
Iszonyú körmével; hozta gyökerestül:  
Oda vitte a fát s gyönyörködve nézte:  
Vendégének hogy kel a „*szépasszony főzte?*”

Hát az oroszlánynő így gazdasszonykodik  
Terebély *narancsfa* vala a második:  
A harmadik étékfogás meg *datolya*:  
Kedves betegét így eteti, ápolja.

Már erőre is kezd kapni a megsérült:  
Kiépül lassankint nagy nehéz sebébül;  
De a barlangjából még kijönni nem mer;  
Próbálgatja kardját: „még nem vagyok ember!”

Hát egyszer, a mint az oroszlán távol van,  
Eléje egy másik nő oroszlán toppan;  
Róbert azt hiszi, hogy ez az ő barátja,  
De a hogy az rá néz, csalódását látja.

Ez fenevad, éhes, vérszopó kegyetlen!  
Nagy veszedelmére jött ide véletlen;  
Elgyöngült karjai a hőst meg nem védik:  
Maga előtt látja élte kinos végét!

De egy kiáltásra még képes volt ajka;  
Az erdők visszhangja talán tovább adja?  
„Hű oroszlán segíts, ne hagyj elpusztulnom!”  
- Rettentő ordítás felelt meg rá túlnan. -

Jön a hű oroszlán szörnyű ugrásokban;  
Recsegve válik szét a bokor s már ott van!  
Rárohan a másik oroszlán-nőstényre;  
Legázolja maga alá a fővényre.

S addig marczangolja, tépi és harapja,  
A mig megfojtottan elterülve hagyja:  
Szemei ragyognak dühös győzelmében;  
Két *féltékeny asszony* így harczol meg épen!

Két féltő asszony, ki „egy” lovagot szeret,  
És miatta élethalál harcznak ered:  
Az egyik, a kinek hűsége angyali:  
A másik meg, a ki fel akarja falni. -

„Édes hű hajtársam, mond erre a lovag:  
Lásd mostan veszttemre majd elváltottalak;  
Ezután hogy többé el ne téveszszelek:  
Tegyünk a nyakadra ismertető jelet.”

*Hitvesétől* volt egy hímezett *övszalagja*:  
Most azt az oroszlán nyakára csavarja. -  
A nemes vad állat oly büszke lett ettől:  
Örömmordítása csaknem felleget tör. -

Rohan ordítózza erdőnek, pusztának;  
De nem dicsekedni a maga fajának;  
Elrohan a híres neves *Kármel* hegyig  
S ott a zarándokok közé elegyedik.

Akadnak néhányan, a kik ráismérnek:  
Látják nyakán *övét* elveszett vezérnek:  
Erről megtudják, hogy *Róbert* lovag él még;  
Pedig már rég el is temetettnek vélték.

Nyomában indulnak a hű oroszlánnak:  
A rejtett barlangra ime rátalálnak;  
A lovagot, kiben nincs jártányi erő,  
Vállaikra veszik s akként hozzák elő.

*Kármelhegyi zárda* nem messze van onnan;  
Derék kármeliták szent háza az ottan:  
Biztos menedéke minden üldözöttnek;  
Róbert lovag ott felépülhet közöttük. -

Itten sem marad el tőle oroszlánja:  
Hogy nála lehessen, azt senki se bánja;  
Virtusát csodálják: és úgy emlegetik,  
Mint embernek való példát, sok évekig.

## VI.

Megjöttek a gályák végre Velenczéből:  
A keresztes hadak romját hogy vennék föl;  
Róbert lovagnak is eljött az ideje;  
Hogy az útját vissza hazájába vegye.  
A hű oroszlánt is elvinné magával;  
De a *velencei* hajós olyan gyáva!  
Fél, hogy mind megeszi útközben a népet; -  
Az ő hajójára oroszlán nem léphet.  
Nem használ a szép szó, még a pénzcsörgés sem:  
Minden kárba vész a gyáva rettegésen:  
Nyúl szívű hajósok azzal fenyegetnek,  
Hogy visszafordulnak s mindent itt felejtnek!  
Búcsút kell hát venni a hű oroszlántól!  
A dicső állatnak a szeme is lángol:  
Mikor utoljára megöleli hőse;  
Gondolja szívében: nem marad el ő se!  
A mikor Róberttel elindul a gálya, -  
A hullámozó tengert bámulja, vizsgálja;  
Hosszú és vontatott ordítása végig  
Gördül a hullámon. A hajón csak nézik!  
Akkor egyszerre csak rohan a tengerbe,  
S úszik, talpaival a hullámot verve:  
El akarja érni a távozó gályát!  
Tusakodni hívja a tenger dagályát!  
Bámul minden ember a ragaszkodáson;  
De már szélben dagad a vitorlavászon;  
Akarva sem lehet többé visszatérni: -  
S a repülő hajót el nem tudja érni.  
Az erős oroszlán az erős tengerrel  
Küzd; de nem mondhatni: egyenlő fegyverrel.  
*A tenger erősebb.* Ott vesz a hű állat:  
A hab átcsap rajta, *Lelke* volt: - elszállott.

## VII.

Róbert, mikor hazaért a kastélyába  
*Szalagját hitvese nyakában találta!*  
Elbámult rebegve e csodatalányon:  
„*Te voltál, te magad az én oroszlánom!*”

Vége.